

ikke en sådan opregning af lovbestemmelser, men henviser i stedet til karakteren af de pågældende lovovertrædelser (seksuel udnyttelse af børn og kvindelig omskæring). Der er alene tale om en lovteknisk forenkling, og der er ikke tilsigtet nogen ændring af bestemmelsens anvendelsesområde. Kravet om dobbelt strafbarhed for så vidt angår straffemyndighed i forhold til udlandshandlinger foretaget af personer med tilknytning til Danmark vil efter den foreslåede bestemmelse således (som efter den gældende bestemmelse i straffelovens § 7, stk. 3) kun kunne fraviges i forhold til handlinger omfattet af straffelovens § 222, § 223 a, § 224, jf. § 222 eller § 223 a, § 225, jf. § 222 eller § 223 a, § 226, § 230, § 235, § 245 a eller § 246, jf. § 245 a.

Det foreslåede *nr. 2, litra b*, er nyt og udvider området for dansk straffemyndighed på grundlag af det aktive personalprincip. Forslaget vedrører handlinger foretaget i udlandet, når *både* gerningsmanden og den forurettede har den ovennævnte tilknytning til Danmark på gerningstidspunktet, f.eks. når gerningsmanden og ofret begge er danske statsborgere. I sådanne tilfælde stilles (som efter det foreslåede litra a) intet krav om, at forholdet også er strafbart efter lovgivningen på gerningsstedet. Gerningsmanden vil formentlig normalt være bekendt med, at forurettede (også) har den nævnte tilknytning til Danmark. Kendskab hertil er imidlertid ingen betingelse for at anvende det foreslåede litra b.

Det foreslåede *nr. 2, litra b*, forudsættes navnlig at kunne finde anvendelse, hvis der er tale om en lovovertrædelse med et umiddelbart offer (fysisk eller juridisk person). Det vil f.eks. gælde overtrædelser af bl.a. straffelovens § 216 (voldtægt), § 244 (vold), § 260 (ulovlig tvang), § 264 a (fotografering af personer på ikke frit tilgængeligt sted), § 276 (tyveri), § 283 (skyldnersvig) og § 291 (hærværk). Det vil f.eks. også gælde § 114 (terrorisme), § 180 (mordbrand), § 181 (brandstiftelse) og § 183 (sprængning), selv om sådanne lovovertrædelser også måtte ramme andre end danske ofre.

Herudover forudsættes bestemmelsen også at kunne finde anvendelse i forhold til lovovertrædelser, der på anden måde kan siges at have karakter af interne danske anliggender. Det vil efter omstændighederne f.eks. gælde overtrædelse af straffelovens § 136 (offentlig tilskyndelse til eller billigelse af forbrydelser), hvis en dansk statsborger fra udlandet opfordrer til ikke nærmere konkretiserede voldshandlinger over for personer i Danmark.

I langt de fleste tilfælde vil en handling, der er omfattet af de foreslåede bestemmelser i stk. 2, litra a eller b, formentlig også være strafbar i gerningslandet (dobbelt strafbarhed). Også i disse tilfælde bevirker de foreslåede bestemmelser imidlertid den forenkling, at handlingen under en eventuel straffesag i Danmark alene skal behandles efter danske regler, uden at der er behov for at indhente oplysninger om lovgivningen i gerningslandet (modsat efter det foreslåede nr. 1, hvor der stilles krav om dobbelt strafbarhed, jf. ovenfor). Det foreslåede nr. 2 vil imidlertid også omfatte tilfælde, hvor handlingen *ikke* er strafbar i gerningslandet.

Der henvises i øvrigt til forslaget til straffelovens § 10, stk. 2, jf. nedenfor om muligheden for at se bort fra gerningslandets straffemaksimum i tilfælde af retsforfølgning for handlinger af den karakter, der er nævnt i forslaget til straffelovens § 7, stk. 1, nr. 2.

Der henvises endvidere til forslaget til straffelovens § 7 a om dansk straffemyndighed i andre tilfælde, hvor den forurettede har den ovennævnte tilknytning til Danmark (jf. herved det passive personalprincip).

Det foreslåede *stk. 2* vedrører handlinger foretaget *uden for* et myndighedsområde, jf. om dette udtryk ovenfor bemærkningerne til forslaget til straffelovens § 6. Bestemmelserne svarer med redaktionelle ændringer til den gældende bestemmelse i straffelovens § 7, stk. 1, nr. 1.

Det forudsættes, at bestemmelsen som hidtil vil finde anvendelse på handlinger, som foretages på udenlandsk fartøj, der befinder sig på *åbent hav* eller i *internationalt luftrum*. Dansk straffemyndighed er således i sådanne tilfælde fortsat *ikke* betinget af, at forholdet også er strafbart efter lovgivningen i det land, hvor fartøjet er hjemmehørende (flagstaten). Handlinger foretaget på *dansk* fartøj, der befinder sig på åbent hav eller i internationalt luftrum, vil være omfattet af dansk straffemyndighed efter forslaget til straffelovens § 6, nr. 3 (hvorefter straffemyndigheden hverken er betinget af dobbelt strafbarhed eller af minimumskrav til strafferammen).

Det foreslåede *stk. 3* viderefører med redaktionelle ændringer den gældende bestemmelse i straffelovens § 7, stk. 2, hvorefter lovens § 7, stk. 1, nr. 1 og 2 (der foreslås videreført som straffelovens § 7, stk. 2, henholdsvis stk. 1, nr. 1, jf. ovenfor), finder tilsvarende anvendelse med hensyn til handlinger foretaget af en person, der har indfødsret eller bopæl i Finland, Island, Norge eller Sverige, og som opholder sig her i landet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.